

• A JÓ ÉLET •

SÍ, SHO, SZÍNHÁZ

Szerkeszti: Fekete Emese

Fotó: Cseke Eszter és S. Takács András

„EGY KANYARBAN
A HEGYGERINC FÖLÖTT
MEGJELENIK A TELIHOLD,
A KOCSI ABLAKÁBAN CSAK ÚGY
SUHANNAK ELŐTTE A FENYŐFÁK
A LILA NAPLEMENTÉBEN.”

(Cseke Eszter és S. Takács András, 124. oldal)

Trèsind Studio

Egy indiai étterem Dubajban.
A több néha több.
(116. oldal)

**Méregdrága
használt Rolexet
a gyártótól?**

Áttérés készül az óraiparban.
(118. oldal)

**Ki az én anyám,
hogycsak úgy
döntsön másokról?
Az Isten?**

Kályha Kati a Radnóti-ban.
(120. oldal)

Tiroli dekoltázs, IKEA-s szatyor, horvát vendégszeretet

Hetekig keresgáltuk, hol találunk a magyar határhoz minél közelebb hóbiztos síterepet és családbarát pályaszállást. Az ünnepek végeztével egymás után gördültek a newsfeedre a vészjóslok posztok Ausztriából, de még Franciaországból is, hogy az Alpokban alig van hó, és ha van is, olyan kevés és olyan régi, hogy nem nagy élvezet síelni rajta. Végül Nassfeld lett a befutó, és bár a pályákat eleinte kifejezetten mostoha állapotban találtuk, az utolsó napra leesett a hó, és még a nap is kisütött.

K

Kisbabával az idén nem vállalkoztunk nettó nyolcórás autóútra, mint legutóbb, amikor a covid előtti utolsó síszezonzban Alta Badia és Drei Zinnen régióját térképeztük fel még csak egy gyerekkel, ugyanezeneken a hasábozon. Most még a Budapesttől kicsivel több mint hat órára levő Nassfeldig is csak két részletben merészkedtünk el, egy sárvári termálmelegállóval. A karácsony és szilveszter utáni Spirit Hotellel csak egy baj van: folytatódik az ünnepi nagy zabálás. A rokonok töltött káposztái és bejlijei után itt jönnek a svédasztalon feltalált magyaros muflonok és vaddisznók, és hát ember legyen a talpán, aki ezek után nem kisgömböcként gurul le a fekete pályán.

Csak hogy utolsó sárvári napunkon már a BBC is arról ír, hogy nincs hó az Alpokban. Hóágyúk ide vagy oda, lehet, hogy a covid után most a klímaváltozás fújja le a sísezont? Miközben szörnyülködünk a barátok füves-napos Face-

book-posztjain az Alpokból, persze eszünkbe jut, hogy ettől a téltől hónapok óta mindannyian azt reméltük, hogy enyhe lesz – Putyint leszámítva –, hogy az európai energiaválság ne kényszerítse térdre a kontinenst. Nos, az európai gáztárolókból épp fele annyi gáz fogyott eddig, mint tavaly vagy tavalyelőtt ilyenkor. Hát persze, hogy nincs igazi hó az Alpok lábánál.

Kicsit elszégyelljük magunkat, hogy nekünk most a gyerekkori budai fehér karácsonyokon és az erdélyi tavi korcsolyázásokon jár az eszünk, de végül csak autóbá szállunk – legalább hibrid –, hogy a gyerekeink is lássanak havat ezen a télen.

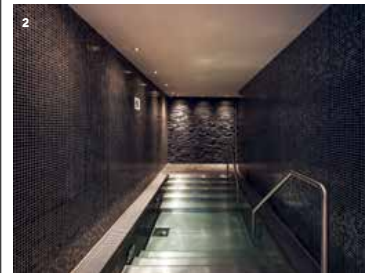
Gondolta a fene, hogy ilyen geopolitikai és klímadilemmákkal indul ez az év, de már nincs visszaút, és az autópálya menti Landzeit főnök-asszonyának zavarba ejtő tiroli dekoltázsából biztosan tudjuk: megérkeztünk Ausztriába.

MINT AMERIKÁBAN AZ APPLEBEES

Az étterem alacsonyan belőgatott, vászonba bugyolált csillárokkal, antikra dizájnolt vadiúj bútorzattal és hagyományos alpesi egyenruhával próbál megidézni a suhanó kamionok mellett egy rég letűnt kort. Kicsit giccses, kicsit kimódolt, de a milió nagyon osztrák, és Landzeiték még az autópálya mellett is képesek hangulatot teremteni, valami olyasmi ez, mint Amerikában az Applebees. És hát finom. A bécsi szelet és a túrós rétes után viszont már tényleg nincs megállás, és bár a sötétzöld fenyők között autózva nehéz elhinni, hogy fél óra múlva egyszer csak kifehéredik a táj, de amikor Tröpolach hatszáz méteres magasságában felkanyarodunk Sonnenalpe felé, hűvösödni kezd a nassfeldi levegő, és meglátjuk az első igazán havas hegyet.

Már majdnem 1300 méteren járunk, amikor egy kanyarban a hegygerinc fölött megjelenik a telihold, a kocsi ablakában csak úgy suhannak előtte a fenyőfák a lila naplementében. Ezt már nem az osztrákok csinálták, ilyet legfeljebb a holywoodi animációs stúdiók filmeinek elején látni. A mesébe illő holdkelte a következő kanyarban végleg eltűnik, ugyanis kétszáz méterrel feljebb egy ködfolyóban parkolunk le a Falkensteiner Sonnenalpe családi szállodája előtt. De a lényeg: van hó!

Már pakoljuk is a sok cökmököt a londonerko-csira. Önkiszolgáló, ugyanis a „négy plusz” csillagos családi szálloda úgy gondolja, hogy minek ide londoner, elég a kocsi, majd az „aktív pihenésre” vágyó családok megoldják. És persze megoldják,

a másnap reggeli családi síkölcsönzéshez képest ez még csak a bemelegítés...

De ne szaladjunk ennyire előre: a csupa mosoly horvát recepciós, Martina megszánja a fél kézzel a babával, fél kézzel a csomagokkal egyensúlyozó magyar anyát, és felkíséri a nyolcadik emeleti szállásra (nyugi, lift van), közben az apa a kocsi-ból rámulja a szuccot az IKEA-s szatyorba. Na, megérkezett Kelet-Európa, gondoljuk magunkban, hogy gondolják magukban, de visszatér a zágrábi recepciós, és „megnyugtat”, hogy a vendégek hatvan százaléka magyar. Úristen, hát ezért autóztunk hat órát? – nevetjük el magunkat. Az itt dolgozóknak pedig tíz százaléká jött Magyarországról. Ennyit a számokról, a többi vendég mind horvát.

Nem csoda: Zágráb alig három óra innen. Osztrák vagy német vendég egy szál se. Ők tudják, hogy mi a helyzet a sípályákon, fóg el a gyanak-

1. Fűtött medence a hóban.
2. Jéghideg merülőmedence a szuzna mellett.
3. A konyhán osztrák és olasz szakácsok váltják egymást.

4

vás, miközben a horvát recepció bepattan az anyósülésre, hogy elnavigáljon minket egészen a garázsig! Hát, erre sem számítottunk a hideg-rideg osztrák Alpokban. Dovidenja – búcsúztunk el végtelenül kedves vendéglátónktól, és már törjük is a szobába bekészített házi csokoládét,ogyoróval és aszalt áfonyával megpékelve. A csokit májszolja kipakolunk a tetőtéri családi lakosztályba. Egy tágas nappali és két hálószoba két külön fürdőszobával és WC-vel, erkéllyel és kilátással a legközelebbi sífelvonóra és kék pályára. Holnap ott kezdünk – határozzuk el, és lerombolunk a szaunába, hogy vacsora előtt kiizzadjuk az út izgalmaikat az esti szaunaszeánszon.

I STILL HAVEN'T FOUND WHAT I'M LOOKING FOR

Még a sárvári Spirit Hotel világszínvonalú szaunarészlege után is kifejezetten kellemes hegyi spába érkezünk: hatalmas gőzkabin, egy finn és egy bioszauna, kinti jakuzzi, bent merülőmedence, két pihenőszoba, benne vízágyak, fotelek és franciaágy méretű bekuckozós pihenősarkok. Közben kisiskolás fiunk beveti magát az étterem melletti játszóházba, végre kiugrálhatja magát a hosszú autótútnál. A csúszdán lecsúszva tengernyi műanyag kis labda között landol, hogy

aztán egy csomó magyar kisgyerekekkel tárgyalják meg az élet dolgait, bújócskáznak, vagy felmásznak a „padlásra”, távol a szülői tekintetektől. Kivan ez találvá: gyerekklub rögtön az étterem mellett, kinti-benti úszómedence a családoknak, szaunarészleg a felnőtteknek, és rengeteg családi szoba, mindez rögtön a sípályák tövében. Nem véletlenül ez Nassfeld legnépszerűbb családi szállodája. Csak a nevént nem bírjuk megjegyezni: hol Frankensteinnek hívjuk, hol Finkelsteinnek, de a negyedik nap végére megtanuljuk: Falkensteiner.

Annál is inkább, mert tényleg tiszteletre méltó, hogy egy nagyipari, mainstream síszállodában sikerül családias hangulatot teremtenie a horvát takarítónőnek, Mateának, aki kölcsönadja a porszívóját a baba orrszívásához; a magyar házmasternek, Bálintnak, aki a lehető leghalkabban parkolja le a hokotrórt az alvó babakocsival; az olasz szaunamesternek, Klavdijónak, aki kedvenc zenéire roksztárként hajlongva legyezi a vendégeket száz fok fölé; és a szintén olasz hotelmenedzsernek, Lucának, aki néha a konyháról köszön ránk, miközben sütőgéti a grillen a halat, vagy a reggeli gyümölcslevet facsarja. Egyszer a bárban is látjuk kávéit főzni, másnap a spa recepcióján találkozunk vele, utójára pedig amikor talál nekünk egy

IVARY KRISZTIÁN KOMMENTJE

Vagy tizenöt éve én is szeltem itt családostul. Ideális hely hozzám hasonló kocaszőknek, akiknek a hűté és a szauna titokban fontosabb, mint a fekete pálya.

4. A Falkensteiner Sonnenalpét mintha egy képeslapról vágták volna ki
5. Kaktél a bárban a pályák tövében.

HDMI-kábelt, hogy összeköthessük a laptopunkat a tévével.

Utolsó este élő zene van a bárban vacsora után, ide nem merészkednék le, mert annyira azért nem izléses az a bár, de épp a gyerekklubból próbáljuk felcsábítani a szobába a fiunkat, amikor másfél éves kislányunk egyértelmű jelet adja, hogy okvetlenül meg akarja nézni, honnan szól az ének. Kénytelenek vagyunk közelebb osonni, és a gitárosnak több se kell, hogy odapenderüljön, és a kislányunk szemébe nézve énekelje el a U2-tól az *I Still Haven't Found What I'm Looking For* című dalt. Ezzel Falkensteinerék még a baba szívébe is belopják magukat – apukáról nem beszélve.

MINTHA VÍZ ALATT LENNÉNK

Na, de irány a pálya! „Szia, aranybarátom!” – köszön rá a fiunkra a síoktató, Gyuri, és már kezdik is a kurzust. Mi szülők is igyekszünk ellesni ezt-azt, hogy polírozzuk nem létező technikánkat, és Gyuri, aki a legprofibb és legkedvesebb síoktató, akivel találkoztunk az olasz-osztrák határon innen és túl, egyszerre hármunkat instruál három teljesen különböző szinten, hogy aztán együtt szalomozzunk le a piros pályákon. A 110 kilométeres pályarendszer tövében az egyik pálya Ausztriában végződik, a másik Olaszországban. Az első délelőtt süt a nap, de a már köves-jeges pályák komoly feladatot adnak még a profiknak is: ennyi csetlő-botló sítársat még nem láttunk. Délutánra kád száll le a hegyre, és alig látni az előttünk lévő felvonót.

A második napon tíz méter lehet a látótávolság, kicsit olyan, mintha víz alatt lennénk, csak plankton helyett csipós hó szitál, és azonnal el is olvad, hogy aztán a naplemente előtt jéggégé fagyjon a pályákon. Az ezt követő állapotokra a német nyelv találó kifejezése a lábtörő hó, így naplementére mi már a szállástól ötszáz méterre levő Olaszországban robogunk a babakocsival, hogy Gyuri kedvenc hegyi étterme, a Kabrio teraszán ringassuk délutáni álomba a babát, üvöltő olasz popzenére. Működik.

Mire visszatérünk Ausztriába, már hőembert lehet építeni, annyi hó esett. Másnap reggelre

6

7

6. A hatalmas étterem öt-hat elszeparált részrel tesz ki barátságossá.
7. A családi lakosztály a Falkensteiner Sonnenalpe legtágasabb szállása.

nyoma sincs a ködnek, a friss hó fedte pályákat lekezeltek, tükörsimák, sehol egy kavics, és végre halálfélelem nélkül élvezhetjük a szezon első – és

utolsó – varázslatos sielését a fenyvesek között, pofára esésekkel, hóangyalokkal és egy seggessel végződő ug-ratással. Az ötödik csúszás után visszatérünk az Alpok leghosszabb felvonójával, a Millennium Expresszel a Kofelplatz-Madritsche csúcsára, hogy kétezer méter magasan a hűtőben megrendeljük a jól megérdemelt ebédet. Jobbra, Olaszországból mintha a Dolomitok derengénének fel, balról az osztrák csúcsok szolgálják a háttérrel a hegyi ebédhez, így a prosciuttós pizza és a császármorzsa is ugyanolyan finom. ☺

JOBBRA, OLASZ-ORSZÁGBÓL MINTHA A DOLOMITOK DERENGENÉNEK FEL, BALRÓL AZ OSZTRÁK CSÚCSOK SZOLGÁLJÁK A HÁTTERET A HEGYI EBÉDHEZ.

” Ritkán fordul elő, hogy épp annyira várják a szülők, mint a gyerekek, hogy folytassanak egy könyvet. Így lett ez a könyv a kedvenc esti mesénk. ”

CSEKE ESZTER és S. TAKÁCS ANDRÁS

MEGJELENT!

openbooks.hu